

ΣΤΕ.ΟΛ 2306/2014

Γιατροί ΕΣΥ - Φορολόγηση αποζημίωσης για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και συμμετοχή σε σεμινάρια - Αντισυνταγματικότητα ρύθμισης -.

Η διάταξη του άρθρου 12 παρ. 13 του Ν. 3052/2002, που προβλέπει την φορολόγηση της αποζημίωσης για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και την κάλυψη δαπανών για συμμετοχή σε σεμινάρια, δηλαδή παροχής μη έχουσας τα εννοιολογικά γνωρίσματα του εισοδήματος, είναι αντισυνταγματική και ως εκ τούτου ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα.

Αριθμός 2306/2014

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Μαρτίου 2014, με την εξής σύνθεση: Σωτ. Ρίζος, Πρόεδρος, Ν. Σακελλαρίου, Αγγ. Θεοφιλοπούλου, Αντιπρόεδροι του Συμβουλίου της Επικρατείας, Χρ. Ράμμος, Γ. Παπαγεωργίου, Ιω. Μαντζουράνης, Δ. Σκαλτσούνης, Α.Γ. Βώρος, Ιω. Γράβαρης, Σπ. Μαρκάτης, Φ. Ντζίμας, Β. Καλαντζή, Α. Καλογεροπούλου, Β. Ραφτοπούλου, Κ. Πισπιρίγκος, Β. Αναγνωστοπούλου-Σαρρή, Ηλ. Μάζος, Χρ. Ντουχάνης, Β. Κίντζιου, Σύμβουλοι, Δ. Βασιλειάδης, Ο. Βασιλάκη, Π. Χαλιούλιας, Πάρεδροι. Από τους ανωτέρω οι Σύμβουλοι Φ. Ντζίμας και Α. Καλογεροπούλου, καθώς και ο Πάρεδρος Δ. Βασιλειάδης μετέχουν ως αναπληρωματικά μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ. 2 του ν. 3719/2008. Γραμματέας η Μ. Παπασαράντη.

Για να δικάσει την από 25 Ιουλίου 2011 αίτηση:

του Προϊστάμενου ΙΘ' Δ.Ο.Υ. Αθηνών, ο οποίος παρέστη με την Ελένη Σβολοπούλου, Νομικό Σύμβουλο του Κράτους,

κατά της ..., κατοίκου Αθηνών (...), η οποία δεν παρέστη.

Η πιο πάνω αίτηση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της υπ' αριθμ. 3916/2012 παραπεμπτικής αποφάσεως του Β' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκειμένου να επιλύσει η Ολομέλεια τα ζητήματα που αναφέρονται στην απόφαση.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων Προϊστάμενος επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 2539/2011 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση παραπεμπτικής αποφάσεως, η οποία επέχει θέση εισηγήσεως από την Εισηγήτρια, Σύμβουλο Β. Καλαντζή.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο του αναιρεσείοντος Προϊσταμένου, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ á τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή για την άσκηση της υπό κρίση αίτησης δεν απαιτείται κατά νόμο η καταβολή παραβόλου.

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναίρεση της 2539/2011 απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, ανέκκλητης λόγω ποσού, με την οποία, κατ' αποδοχήν προσφυγής της αναιρεσίβλητης, τροποποιήθηκε το από 7-4-2004 εκκαθαριστικό σημείωμα φόρου εισοδήματος οικονομικού έτους 2003 και κρίθηκε ότι το ποσό που έλαβε η αναιρεσίβλητη, κατά το ένδικο οικονομικό έτος, υπό την ιδιότητά της ως ιατρού του ΕΣΥ (αναπληρώτρια διευθύντρια στο Γενικό Νοσοκομείο-Μαιευτήριο ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ), ως πάγια μηνιαία αποζημίωση για συμμετοχή σε σεμινάρια και ενημέρωση βιβλιοθήκης, κατά τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν. 2606/1998, δεν υπόκειται σε φόρο εισοδήματος.

3. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας με την 3916/2012 απόφαση του Β' Τμήματος, κατ' εφαρμογή του άρθρου 100 παρ. 5 του Συντάγματος, δοθέντος ότι με την απόφαση αυτή το τμήμα ήχθη σε κρίση περί αντισυνταγματικότητας της διάταξης του άρθρου 12 παρ. 13 του Ν. 3052/2002. Προηγουμένως έγινε δεκτό με την παραπεμπτική απόφαση, κατά παραδοχή σχετικού ισχυρισμού του αναιρεσείοντος, ότι η ως άνω αίτηση αναιρέσεως ασκείται παραδεκτώς, κατ' άρθρο 2 του Ν. 3900/2010, μολονότι το ποσό της αγόμενης ενώπιόν του διαφοράς είναι κατώτερο των 40.000 ευρώ, ενόψει της περιεχόμενης στην αναιρεσιβαλλόμενη ρητής κρίσεως περί αντιθέσεως της προαναφερθείσης διατάξεως προς το Σύνταγμα και της μη επιλύσεως του ζητήματος αυτού με προηγούμενη της κατάθεσης της (αίτησης) απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ 2177/2011, 2353, 2659/2013, 374/2014 κ.ά.).

4. Επειδή νομίμως εχώρησε η συζήτηση της υπό κρίση αίτησης παρά την μη παράσταση της αναιρεσίβλητης, καθόσον, όπως προκύπτει από τα με ημερομηνία 6-12-2012 δύο αποδεικτικά επίδοσης της επιμελήτριας του Δικαστηρίου ..., αντίγραφα της ως άνω παραπεμπτικής απόφασης και της πράξης του Προέδρου περί ορισμού δικασίμου ενώπιον της Ολομέλειας επιδόθηκαν νομοτύπως σ' αυτήν.

5. Επειδή, κατ' άρθρο 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος «1. Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους στις οποίες αναφέρεται ο φόρος ... 4. Το αντικείμενο της φορολογίας, ο φορολογικός συντελεστής, οι απαλλαγές ή εξαιρέσεις από τη φορολογία και η απονομή των συντάξεων δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο νομοθετικής εξουσιοδότησης». Κατά δε το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους». Εξάλλου, Ν. 2238/1994 («Κύρωση του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος» Α 151) ορίζει στο άρθρο 4 παρ. 1 ότι «Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται ο φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση των δαπανών για την απόκτησή του, όπως αυτό προσδιορίζεται ειδικότερα στα άρθρα 20-51» και στο άρθρο 45 παρ. 1 ότι : «Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει κάθε ένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και, γενικά, κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες για παρούσα ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία, το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους». Περαιτέρω, από 1-1-1997 με το άρθρο 1 περ. 15 του Ν. 2459/1997 («Κατάργηση φορολογικών απαλλαγών και άλλες διατάξεις» - Α 17) καταργήθηκε το δεύτερο εδάφιο της περίπτωσης α' της παραγράφου 4 του άρθρου 45 του Ν. 2238/1994 που όριζε ότι «Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%), εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων». Τέλος, κατά το άρθρο 12 παρ. 13 του Ν. 3052/2002 (Α 221) «Η πάγια μηνιαία αποζημίωση, για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης, καθώς και για συμμετοχή σε συνέδρια, που καταβάλλεται σε λειτουργούς και υπαλλήλους του Δημοσίου και των ΝΠΔΔ, κατ' εφαρμογή των εκάστοτε ισχυουσών μισθολογικών διατάξεων, υπόκειται σε φορολογία εισοδήματος. Η ισχύς της παραγράφου αυτής αρχίζει από τις 8.7.2002».

6. Επειδή, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων του Συντάγματος και του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος, ως εισόδημα που υπόκειται σε φόρο θεωρείται το καθαρό εισόδημα, δηλαδή, αυτό που απομένει μετά την αφαίρεση από το ακαθάριστο εισόδημα των δαπανών απόκτησής του, οι δε δαπάνες που μνημονεύονται στην παρ. 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος λαμβάνονται υπόψη, όσον αφορά τη φορολογία εισοδήματος, για τον προσδιορισμό του φορολογητέου εισοδήματος ορισμένων κατηγοριών φορολογουμένων βάσει ενδείξεων, (όπως είναι οι δαπάνες). Παρέπεται ότι, όταν πρόκειται για εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες, κάθε παροχή που καταβάλλεται στο μισθωτό με οποιαδήποτε ονομασία (επιχορήγηση, αποζημίωση, επίδομα κλπ.), που, κατά το νόμο ή από τη φύση της προορίζεται να καλύψει δαπάνες στις οποίες αυτός υποβάλλεται για την εκτέλεση της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί ή την ταχύτερη και αποτελεσματικότερη διεξαγωγή της, δεν αποτελεί προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος, έστω και αν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός (Σ.τ.Ε. 29/2014 Ολ., 1840/2013 Ολ., 2972/2011 κ.ά.). Εξ άλλου, η κατάργηση του δευτέρου εδαφίου της περίπτωσης α' της παραγράφου 4 του άρθρου 45 του Ν. 2238/1994 δεν συνεπάγεται από μόνη της τη φορολόγηση όλων αδιακρίτως των παροχών που καταβάλλονται στους μισθωτούς, δηλαδή και εκείνων που κατά το νόμο ή από τη φύση τους δεν αποτελούν εισόδημα κατά την έννοια του άρθρου 78 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 4 παρ. 1 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος, αλλά δίνονται για να καλύψουν δαπάνες για την εκτέλεση της υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί ή για την καλύτερη διεξαγωγή της. Τέλος, ούτε, η απαρίθμηση των περιπτώσεων παροχών, που αναφέρονται στα εδάφια α' - ε' της παραγράφου 4 του άρθρου 45 του κώδικα αυτού και οι οποίες, κατά ρητή διάταξη του νόμου, δεν θεωρούνται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκεινται σε φόρο, δεν είναι αποκλειστική, με την έννοια

ότι η απαρίθμηση αυτή των μη θεωρουμένων ως εισόδημα παροχών δεν αποκλείει το νομοθέτη να θεσπίσει με τυπικό νόμο και άλλες απαλλαγές από το φόρο εισοδήματος από μισθωτές υπηρεσίες, ούτε την κρίση της φορολογικής αρχής και των διοικητικών δικαστηρίων ότι ορισμένη παροχή που καταβάλλεται στους μισθωτούς δεν αποτελεί κατά το νόμο ή από τη φύση της προσαύξηση μισθού, δηλαδή φορολογητέο εισόδημα του μισθωτού, αλλά καταβάλλεται για την εκτέλεση της υπηρεσίας ή την καλύτερη διεξαγωγή της (ΣΤΕ 1840/2013 Ολ.). Εν όψει των ανωτέρω, προκειμένου να κριθεί αν η διάταξη του άρθρου 12 παρ. 13 του Ν. 3052/2002, κατά το μέρος που υπάγει σε φορολογία εισοδήματος την πάγια μηνιαία αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης, καθώς και για συμμετοχή σε συνέδρια, είναι συνταγματική, τίθεται το ζήτημα αν η παροχή αυτή προορίζεται κατά νόμο ή από την φύση της να καλύψει δαπάνες στις οποίες οι λειτουργοί και οι υπάλληλοι του Δημοσίου και των ΝΠΔΔ υποβάλλονται για την εκτέλεση της υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί (ΣΤΕ 29/2014 Ολ.).

7. Επειδή ο εφαρμοστέος εν προκειμένω Ν. 2606/1998 («Μισθολογικές ρυθμίσεις διπλωματικών υπαλλήλων και άλλων συναφών κατηγοριών του Υπουργείου Εξωτερικών, καθώς και των γιατρών του Εθνικού Συστήματος Υγείας» Α 89) ορίζει στο άρθρο 4 ότι «1. Ο μηνιαίος βασικός μισθός όλων των βαθμών της ιεραρχίας του κλάδου των γιατρών του Εθνικού Συστήματος Υγείας (Ε.Σ.Υ.) καθορίζεται με βάση το βασικό μισθό του βαθμού του Επιμελητή Β., με τους παρακάτω συντελεστές και στρογγυλοποιείται στην πλησιέστερη εκατοντάδα...» και στο άρθρο 5 ότι «Πέρα από το βασικό μισθό του προηγούμενου άρθρου παρέχονται και τα εξής επιδόματα, παροχές και αποζημιώσεις: 1.... 4. πάγια μηνιαία αποζημίωση, για συμμετοχή σε σεμινάρια και ενημέρωση βιβλιοθήκης, οριζόμενη κατά βαθμό ως εξής: α. Διευθυντής 110.000 δραχμές το μήνα, β. Επιμελητής Α` 95.000 δραχμές το μήνα, γ. Επιμελητής Β. 80.000 δραχμές το μήνα, δ. Επιμελητής Γ` 60.000 δραχμές το μήνα». Κατά την ως άνω διάταξη, σε συνδυασμό με την σχετική εισηγητική έκθεση, η εν λόγω αποζημίωση χορηγείται στους γιατρούς του ΕΣΥ για δημιουργία – ενημέρωση βιβλιοθήκης και προς αντιμετώπιση δαπανών συμμετοχής σε σεμινάρια. Η αποζημίωση δηλαδή αυτή παρέχεται προς κάλυψη των προσθέτων δαπανών στις οποίες οι ως άνω υποβάλλονται και οι οποίες είναι από την φύση τους, κρίνονται δε και από το νομοθέτη αναγκαίες προς εκπλήρωση των καθηκόντων τους. Εξ άλλου, τον χαρακτήρα αυτό της πάγιας αποζημίωσης δεν αναιρεί το γεγονός ότι παρέχεται ανεξάρτητα από την ύπαρξη συγκεκριμένης μηνιαίας συμμετοχής σε σεμινάρια και αγοράς βιβλίων και χωρίς την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων για την διενέργεια των εν λόγω δαπανών, διότι αποτελεί προφανή επιμερισμό τους σε ετήσια βάση, θεωρουμένης από το νομοθέτη ως ελαχίστης αναγκαίας δαπάνης που καταβάλλεται για τον ως άνω σκοπό (πρβλ. ΣΤΕ 29/2014 Ολ.). Επομένως, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην έκτη σκέψη, κατά παράβαση των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων η επίμαχη αποζημίωση υπήχθη από 8-7-2002 σε φορολόγηση με την διάταξη του άρθρου 12 παρ. 13 του Ν. 3052/2002 (πρβλ. ΣΤΕ 29/2014 Ολ.), πρέπει δε να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι περί του αντιθέτου λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως με τους οποίους υποστηρίζεται ειδικότερα ότι αν μία πρόσοδος υπαχθεί με ρητή διάταξη νόμου σε φόρο δεν εξετάζεται περαιτέρω αν αυτή συγκεντρώνει ή όχι τα εννοιολογικά χαρακτηριστικά του εισοδήματος, καθώς και ότι η ως άνω αποζημίωση φορολογείται σε κάθε περίπτωση το μεν ως αποτελούσα προσαύξηση μισθού, λόγω της χορήγησής της περιοδικώς στους γιατρούς του ΕΣΥ για την εκτέλεση της εργασίας τους και αναλόγως της βαθμίδας εκάστου, το δε ως μη περιλαμβανόμενη μεταξύ των περιοριστικώς αναφερόμενων στο άρθρο 45 παρ. 4 του ΚΦΕ παροχών που δεν θεωρούνται εισόδημα και δεν υπόκεινται σε φόρο.

8. Επειδή, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη, η αναιρεσίβλητη, ιατρός του ΕΣΥ στο προαναφερθέν νοσοκομείο, περιέλαβε στην δήλωση φόρου εισοδήματος, οικονομικού έτους 2003, ως φορολογούμενο το από 24.010,56 ευρώ ατομικό καθαρό εισόδημά της από μισθωτές υπηρεσίες και ως απαλλασσόμενο από τον εν λόγω φόρο το από 3.345,60 ευρώ ποσό της πάγιας μηνιαίας αποζημίωσης για συμμετοχή σε σεμινάρια και ενημέρωση βιβλιοθήκης, που έλαβε το έτος 2002, κατ' εφαρμογή του άρθρου 5 παρ. 4 του Ν. 2606/1998. Κατά την εκκαθάριση της δήλωσης αυτής η φορολογική αρχή δεν προσέθεσε στο ως άνω δηλωθέν εισόδημα των 24.010,56 ευρώ το ποσό της εν λόγω αποζημίωσης και εξέδωσε το από 8-7-2003 εκκαθαριστικό σημείωμα με πιστωτικό ποσό φόρου ύψους

1.229,35 ευρώ. Στην συνέχεια, όμως, κατόπιν οίκοθεν τροποποίησης της παραπάνω δήλωσης από την ίδια αρχή, το ποσό της πάγιας μηνιαίας αποζημίωσης προστέθηκε στο από 24.010,56 ευρώ καθαρό εισόδημά της από μισθωτές υπηρεσίες, επανυπολογίσθηκε δε ο αναλογών φόρος επί του από 27.356,16 ευρώ αθροίσματος των ποσών αυτών και έτσι προέκυψε νέο πιστωτικό ποσό ύψους 224,64 ευρώ, σύμφωνα με το από 7-4-2004 σχετικό εκκαθαριστικό σημείωμα. Προσφυγή κατά του ανωτέρω σημειώματος έγινε δεκτή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση (2539/2011) του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Ειδικότερα, το εν λόγω δικαστήριο, αφού δέχθηκε καθ' ερμηνεία των προπαρατεθεισών διατάξεων ότι «η πάγια μηνιαία αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και για συμμετοχή σε σεμινάρια χορηγείται στους γιατρούς του ΕΣΥ για την κάλυψη των δαπανών στις οποίες αυτοί υποβάλλονται για την δημιουργία και διαρκή ενημέρωση βιβλιοθήκης, καθώς και για την συμμετοχή σε σεμινάρια και επιστημονικά συνέδρια, οι οποίες, κατά τα κοινώς γνωστά, είναι απαραίτητες για την μελέτη και την διαρκή επιστημονική ενημέρωση αυτών, ούτως ώστε με την αρτιότερη επιστημονικά άσκηση των καθκόντων τους, να επιτυγχάνεται η προαγωγή της επιστήμης, της έρευνας και της ασφαλούς περιθαλψης στον χώρο της υγείας, προς όφελος του κοινωνικού συνόλου», έκρινε ότι η επίμαχη αποζημίωση «προορίζεται για την κάλυψη πραγματικών δαπανών, στις οποίες υποβάλλονται οι ιατροί κατά την άσκηση των καθκόντων τους και έχει αποζημιωτικό χαρακτήρα για την κάλυψη των εν λόγω δαπανών, το δε ύψος της δεν υπερβαίνει το κατά κοινή πείρα εύλογο μέτρο και, συνεπώς, δεν αποτελεί φορολογητέο εισόδημα, κατά την έννοια του άρθρου 78 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 4 παρ. 1 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος». Εν όψει δε των ανωτέρω το δικάσαν διοικητικό πρωτοδικείο έκρινε περαιτέρω ότι η διάταξη του άρθρου 12 παρ. 13 του Ν. 3052/2002, που προβλέπει την φορολόγηση της εν λόγω αποζημίωσης, δηλαδή παροχής μη έχουσας τα εννοιολογικά γνωρίσματα του εισοδήματος, είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα ως αντισυνταγματική και, συνακόλουθα, ότι η φορολογική αρχή εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, εκδίδοντας το ένδικο εκκαθαριστικό σημείωμα. Η κρίση αυτή είναι νόμιμη, σύμφωνα με τα κατά τα άνω γενόμενα δεκτά, πρέπει δε να απορριφθούν ως αβάσιμα τα περί του αντιθέτου υποστηριζόμενα.

9. Επειδή, κατόπιν τούτων, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την αίτηση.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 2 Μαΐου 2014 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 24ης Ιουνίου 2014.

Ο Πρόεδρος   Η Γραμματέας

Σωτ. Αλ. Ρίζος   Μ. Παπασαράντη

